

Ôi Một Chiều Bão Bùng

"Ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau", anh, anh đừng đi mau / hãy chờ em đi với...

Sài Gòn ngày bão nổi, có một đôi vợ chồng, qua đường như qua sông, chàng đi trước mở nước, nàng bì bõm bước theo...

Lúc đó, đã về chiều, ai ai cũng lạng quạng. Cuối ngày, trời chạng vạng, tôi bỗng nhớ ca dao: "Ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau".

Cái óc tôi tào lao. Cái lòng tôi lộn xộn. Có gì mà hao tổn bút mực...để làm Thơ?

Tôi có chút ngẩn ngơ / "sao mình lại tự tại?". Tôi như-như, có phải? Tôi "hiền như ma soeur?".

Ôi Sài Gòn ngày mưa...Một ngày mưa như trút! Nắng, trọn đời khổ cực, mưa, hạnh phúc, cũng vui!

Hai người trẻ, một đôi. Tôi, đứng làm cột điện, nhìn theo và lưu luyến / đời nổi bọt phù sa...

*

Chắc chắn bão sẽ qua! Bão Usagi, bão...nước tuôn như là máu / thành phố Hồ Chí Minh...

Cô gái không làm thình, gọi theo chàng ới ới...như ngày Cách Mạng tới / giải phóng cho Sài Gòn!

Ai đi, mất hay còn / sau tháng Tư giông gió...Ai đi vì mâm cỗ? Ai đi vì tự do?

Đó, cũng là câu thơ / bâng quơ thời xuôi ngược? Tôi ném thơ xuống nước, nước trôi đi, về, đâu?

Người con gái theo sau / bước chân chàng rẽ nước / liệu họ về có được / bữa cơm chiều bão bùng?

Thơ là Có là Không. Đời là Không là Có. Tôi nắm một ngọn gió / nhớ người yêu đại dương...

Thơ tôi ai có thương

nhỏ cho vài giọt lệ!

Giữa cõi đời dâu bể sao tôi lại làm thơ?

Trần Vấn Lệ